

2. Jag älskar dig så mycket, så, att det kan aldrig bli beskifvet; Och jag upprepar det ändå i hvarje ögonblick af lifvet. Hvar ord jag säger, är ditt namn, Jag älskar dig och det bekänner, långt från dig, eller midt din famn, Ack! jag det tänker eller känner.

3. Jag älskar dig, jag stackars tof, Och älskar om dig tusen gånger; Jag läser dig i hvarje bok, Och sjunger dig i alla sånger. När flickan dansar fram så lätt, Du lyser genom hennes öja; I hvarje tasta, hvar port, Jag dina anletsdrag vill röja.

4. Jag med en kånsta, ren och mild, Din åsyn och ditt minne njuter; Och när jag somnar, ack! din bild sig i min sista tanke gjuter; I nattens sköt du helsar mig med vänliga och ljusma drömmar; Mitt hjerta hinner förr till dig, Än ljuset till mitt öga strömmar.

5. När du är borta jag dig bär, Jag ser dig genom saknads-tåren; Jag gissar till allt hvad du gör, och följer omärkt dig i spåren; Och när jag dig i samnen bär, Det är en salighet, en tjusning! Blott kärlek är den lust jag drar, Jag lefver i din andas susning.

6. Min enda ståt din kärlek är, Min ära att jag dig behagar; För dig och genom dig jag lär att njuta sällsma plågas dagar. O! älskade, mitt lif, min själ, Hur väl jag vet att dig värdera; Hur jag dig älskar — och lifväl, Jag vill älska dig än mera!

GS 825

Ser flykten andeles nya och vackra

Kärleks-Wisor,

Den Första:

Glicka! när jag ej ditt sällskap finner, ic.

Den Andra:

Yngling! när jag dig ej hos mig finner, ic.

Den Tredje:

Den tiden jag väntar begärligt, ic.

Den Fjerde:

God afton Glicka, lilla vän, ic.

Den Femte:

Med ett bedröfwadt sinne jag denna wisan skrifwer, ic.

Den Sjette:

Jag älskar dig så mycket, så, ic.

Jönköping, 1843.

Tryckte hos M. E. Lundströms Enka.

1. När jag dig ej hos mig finner,
Ser mitt öga tårfullt efter dig, Och ju närm-
re du mig nalkas hinner Åk! hur brydd, hur
brydd jag känner mig. ::

2. Här jag dig att sitta vid min sida,
Eller midt emot vid Pappas bord, Tycks mitt
hjärta liksom hemligt lida, Jag vill tala, men
kan ej ett ord. ::

3. Ut i våra öfverflöda lekar, Du mitt
enda sällskapande gör, Om du då en annan
flicka smekar, Blir jag ledsen, men vet ej
hvarför. ::

4. Ut i våra öfverflöda lekar, Du mitt
enda sällskapande gör, Om du då en annan
flicka smekar, Blir jag ledsen, men vet ej
hvarför. ::

5. När jag dig åter i famnen sluter Och
vi merla kyskar, blickar, ord, Smilken him-
melst salighet jag njuter, Smilket Paradis blir
ej vår jord. ::

6. Men om du en ann' mer älskvärd fin-
ner Muntrar honom med en blick, ett ord;
Då, o! då mitt paradiset försvinner, Till en
ödemark förbyts vår jord. ::

7. Då mitt hjerta sönderflits af qvalen,
J förtviflan döden jag begär, Suðar irran-
de omkring i dalen: Hon min sällhet var,
min plåga är. ::

2.

Engling! när jag dig ej hos mig finner,
Ser mitt öga tårfullt efter dig, Och ju närm-
re du mig nalkas hinner Åk! hur brydd, hur
brydd jag känner mig. ::

2. Här jag dig att sitta vid min sida,
Eller midt emot vid Pappas bord, Tycks mitt
hjärta liksom hemligt lida, Jag vill tala, men
kan ej ett ord. ::

3. Ut i våra öfverflöda lekar, Du mitt
enda sällskapande gör, Om du då en annan
flicka smekar, Blir jag ledsen, men vet ej
hvarför. ::

1. När jag dig ej hos mig finner,
Ser mitt öga tårfullt efter dig, Och ju närm-
re du mig nalkas hinner Åk! hur brydd, hur
brydd jag känner mig. ::

2. Här jag dig att sitta vid min sida,
Eller midt emot vid Pappas bord, Tycks mitt
hjärta liksom hemligt lida, Jag vill tala, men
kan ej ett ord. ::

3. Ut i våra öfverflöda lekar, Du mitt
enda sällskapande gör, Om du då en annan
flicka smekar, Blir jag ledsen, men vet ej
hvarför. ::

4. Ut i våra öfverflöda lekar, Du mitt
enda sällskapande gör, Om du då en annan
flicka smekar, Blir jag ledsen, men vet ej
hvarför. ::

5. När jag dig åter i famnen sluter Och
vi merla kyskar, blickar, ord, Smilken him-
melst salighet jag njuter, Smilket Paradis blir
ej vår jord. ::

6. Men om du en ann' mer älskvärd fin-
ner Muntrar honom med en blick, ett ord;
Då, o! då mitt paradiset försvinner, Till en
ödemark förbyts vår jord. ::

7. Då mitt hjerta sönderflits af qvalen,
J förtviflan döden jag begär, Suðar irran-
de omkring i dalen: Hon min sällhet var,
min plåga är. ::

3.

1. När jag dig ej hos mig finner,
Ser mitt öga tårfullt efter dig, Och ju närm-
re du mig nalkas hinner Åk! hur brydd, hur
brydd jag känner mig. ::

2. Här jag dig att sitta vid min sida,
Eller midt emot vid Pappas bord, Tycks mitt
hjärta liksom hemligt lida, Jag vill tala, men
kan ej ett ord. ::

3. Ut i våra öfverflöda lekar, Du mitt
enda sällskapande gör, Om du då en annan
flicka smekar, Blir jag ledsen, men vet ej
hvarför. ::

4. Ut i våra öfverflöda lekar, Du mitt
enda sällskapande gör, Om du då en annan
flicka smekar, Blir jag ledsen, men vet ej
hvarför. ::

5. När jag dig åter i famnen sluter Och
vi merla kyskar, blickar, ord, Smilken him-
melst salighet jag njuter, Smilket Paradis blir
ej vår jord. ::

6. Men om du en ann' mer älskvärd fin-
ner Muntrar honom med en blick, ett ord;
Då, o! då mitt paradiset försvinner, Till en
ödemark förbyts vår jord. ::

7. Då mitt hjerta sönderflits af qvalen,
J förtviflan döden jag begär, Suðar irran-
de omkring i dalen: Hon min sällhet var,
min plåga är. ::

har gått den jag har efterstått, Jag hafwer
henne älskat, Men hon har mig försmått.

4. Till dig har väl friat mång' bättre och
smärre Men aldrig har du sprungit ur sän-
gen som för mig, Det tör väl ångra dig,
Det du gjort så mot mig, En gång när du
besinnar hur högt jag älskar dig.

5. Nu är jag liksom den dufwan, som ma-
ken sin bortmister, Hon förjer bitterlig med en
bedröfwad sång, Hon sätter sig i skogen allt
på de torra qvistar, För henne faller tiden
beswärlig, swår och lång; Så går det ock med
mig, o Gud! förbarma sig, Mitt hjerta det
vill brista när jag tänker på dig.

6. Åk aldrig i världen jag nån' sin künde
tänka, Att den mig så högt älskade skull' wa-
ra så mot mig, Och mig uti ångslan så grym-
melig nedslänka; Besinna litet efter hur högt
jag älskar dig. Det var min största fröjd,
Jag var så hjertligt nöjd, Hvar gång jag
sick dig såda, Tycks jag det var min fröjd.

7. Men låt oss ej bortglömma att wida-
re beskifwa, Huru denna världen hon är så
listelig, Och flickornas tanka den wiser och
den wankar så wida omkring, De har en star-
ker tro Det gör dem stor oro, De få då det
erfara Om de det ej kan tro.

8. Nu slutar jag min wisa, jag vill ej
mera skrifwa; Ty tiden för mig är kort för
denna gång, Här hafwer jag skrifwit hwad
som jag hafwer welat Och slutar så min wi-
sa. Jag bjuder er farväl, Låt Flickorna små,
Östraffade gå Och säga sig hafwa den de ej
kan få, Till slut så de ogifta gå.